

папірці й печатки. Як захиститися від шахраїв, якщо навіть не можна комусь в морду дати, бо сам будеш порушником?

Я не буду присвоювати собі чужу славу, бо перемога належить не мені, а членам Громадського об'єднання «Майдан-Васильківщина». Я тільки пару раз пройшла повз прохачів, щось написала і комусь подзвонила, а толкові люди таки притягнули попрошайок у міліцію і розібралися з їхніми документами. Зараз вони уже під нашим «Сільпо» не стоять. Але це не означає, що вони зникли як явище. А коли хтось десь під своїм магазином побачить «представників благодійного фонду «Врятуємо життя разом», зареєстрованого у Білій Церкві, то зверніть увагу: це вони. Просто перебралися до вас. Мають документи, печатки, дозвіл, а також «кришу», якій дзвонять у критичній ситуації. Так що розбиратися з ними треба обережно і акуратно.

Чому я стала говорити про дешеву благодійність? Тому що, на жаль, таким є один із сумних елементів нашого буття. Коли недалеко одні від одних стояли «білоцерківські благодійники» і жінки від Червоного Хреста, які збирали їжу для переселенців, мені було страшенно, просто страшенно в облом іти з'ясовувати, хто з них хто. Я йшла додому з повною торбою, на мене чекала чергова порція роботи, голова боліла, відволікатися не хотілося ні на грам. Але довелося себе пнути, аби розібратися, кому з них варто приділити увагу, і яку саме... Стан, на якому я себе упіймала, був чіткий і безсумнівний: набагато простіше вкинути у скриньку скільки там грошей (зрештою, ніхто з нас туди не вкидає одразу мільйон), аніж примусити себе поцікавитися, що конкретно діється і хто за чим стоїть.

Сьогодні я дістала чергове підтвердження — після розборок у міліції — щодо «білоцерківських благодійників». Сьогодні, я сама волю в нинішній ситуації давати гроші конкретним людям на конкретні рахунки, а не «на деревню к дедушке», бо особисті гарантії таки щось гарантують ... коли на певні речі або проекти збирають ті, кого знаєш ти сам або твій надійний товариш. Але подумалося, що допомогти нашій армії, Україні загалом і конкретним людям зокрема можна по-різному. Не тільки коштами. А ще й попередженням: ось ці — шахраї. Краще зробіть над собою зусилля, дійдіть до банкомата і киньте ці гроші на рахунок, прийміть під опіку когось із переселенців. Тобто — не дайте лукавому зіграти на тому, що реальну справу робить ЛІНЬ. Набагато простіше вкинути «двадцятку» в невідомо чію скриньку просто при виході з магазину. І Така благодійність, на жаль, надто дешево коштує.

о. Леонід
Настоятель парафії

Парафіяльна листівка 114

XXV Неділя Звичайна 21.09 - 28.09.2014

Розклад Богослужінь

Понеділок, Середа, П'ятниця – 8.⁰⁰ год.

Вівторок, Четвер, Субота – 18.⁰⁰ год.

Неділя 28 вересня 2014 р. XXVI Неділя Звичайна

8.⁰⁰ год. - Розарій

8.³⁰ год. - Поклоніння Пресвятим Дарам

Св. Меса 9.⁰⁰ год.

11.⁰⁰ год.

- **23 вересня** – спомин св. Піо з П'єстрельчіни, пресвітера.

Біблейський коментар на XXV Неділя Звичайна

Тільки поведіться достойно Євангелії Христової. (Флп 1,27)

Апостол Павло у сьогоднішньому першому читанні висловлює бажання своїм життям у тілі звеличити Господа Ісуса. Це перегукується з гарячим бажанням Діви Марії прославляти і величати Господа в знаменитому гімні Магніфікат (див. Лк 1,46).

Павло відверто каже, що хотів би померти, щоб скоріше опинитися з Христом на небесах. Але з не меншим бажанням він продовжує жити не землі і служити Церкві, очікуючи свого переходу до небесних осель. Апостола задовольняє і те, й інше, бо так чи інакше він звеличує Бога.

Такий погляд на життя суперечить звичному людському мисленню. Як правило, ми всіма силами тримаємося за життя. У нас багато страхів, які стосуються невідомості, смерті і Судного дня. Якщо ж хтось із нас і бажає вмерти, то тільки тому, що втопився від страждань.

Але десь у глибині душі, незважаючи на інстинкт самозбереження, ми все-таки смакуємо благодать життя на небесах. Уявляючи собі момент зустрічі з Христом, ми ловимо себе на думці: «От якби я тепер, цієї миті, опинився на небесах!» Але дуже швидко земні обов'язки змушують «повернутися на землю» і приступити до повсякденної праці. Прикладом тому можуть служити наші батьки. Можливо, їм хотілося б мати більше засобів і вільного часу для себе, але вони невтомно працюють на благо своїх дітей. Найчастіше вони погоджуються задовольнитися малим, тільки б мати можливість втішатися успіхами своїх дітей. Бажання служити своїм близьку переважає в їхньому житті інші почуття. Звичайно, не все і не завжди у них виходить ідеально, тому так важливо жити за Євангелієм. Ті батьки і матері, які слухаю Христа, які ставляться одне до одного з повагою і разом моляться, обов'язково побачать благословенне життя своїх дітей.

«Господи, покажи мені, як звеличувати Тебе, служачи своїй родині, християнській спільноті та рідній країні!»

Чого потребує сучасна людина?

Замислюючись над питанням чого потребує сучасна людина перш за все потрібно визначитись із тим, хто така сучасна людина? Чи вона відрізняється якось від тих, хто жив перед нами.

Адже хоча часи змінюються і ми всі є свідками того, як швидко відбуваються ці зміни. Однак людина залишається такою як і була. З тими ж внутрішніми проблемами, змаганнями, поразками та перемогами. Але не можна заперечити факт, що навколишній світ однак має великий вплив на спосіб життя людини, її сприйняття дійсності чи життєві орієнтири і цінності. Отже, думаю, що тим фактором, який суттєво змінився за останні 20-25 років і має принципове значення у формуванні так званої сучасної людини, є доступ і передача інформації.

Ми знаходимось у ситуації постійного бомбардування інформацією, починаючи від традиційних вже газет, радіо і телебачення до бігбордів на кожному кроці, екранах в метро, реклами на кожному стовпі і безмежного інтернету. Щомиті новини з усіх кінців світу, тони аналітики, оновлення статусів друзів в соц. мережах і фотографії сніданків – багато людей не уявляють свого життя без цього! Здається це стає звичайним простором існування людини, за межами якого вона була б нецивілізованою, дикою. І вся ця інформація постійно діє на нашу психіку, наші емоції, відкладається у підсвідомості і впливає на нас. Мусимо жити в постійному напруженні. Інформація стала своєрідним наркотиком, без якого життя здається сірим і нудним. А ми ще дивуємось звідки беруться ті різні депресії, нервові зриви і розлади, а навіть самогубства. Часто причиною є власне те, що людина не може витримати такого шаленого темпу життя.

Також Церква намагається йти в ногу з часом. Чого вартий тільки аккаунт Папи в твіттері з мільйонами фоловерів?! Але навіть правильна інформація, яку ми старанно фільтруємо є тільки половиною успіху. Бо для психічної рівноваги людина мусить мати час для тиші, для рефлексії, для того, щоб подивитись на себе і на світ власними очима, а не через призму нових трендів і хештегів.

Здобутися на відвагу і вимкнути всі прилади, що передають інформацію і провести півгодини на самоті з самим собою, зі своїми думками, які випливають з глибини. Ось чого сучасна людина дуже потребує. Це особливий виклик для християн! Тому що Бог говорить в тиші, в молитві серця. Звичайно, добре користуватися різними допомогою і пропозиціями, які дають християнські ЗМІ. Але знову ж, це тільки половина! Час на молитву в тиші, на медитацію – це найнеобхідніший засіб, щоб осягнути свою істинну людську тотожність і бути справжніми свідками Христа своїм життям. Бо і Христос не промовами і постами спас світ, а любов'ю до кінця, до смерті на Хресті! Тож чи здобудемо таку любов, якщо будемо в курсі останніх

новин, чи радше перебуваючи з Ним, який Сам є завжди найрадіснішою Новиною!

Дешева благодійність (варто задуматись)

Наша армія стала насправді народною, і про це можна говорити легко, просто і навіть із певною радістю.

З відносною радістю, бо краще би зараз родичі не збирали гроші на каски і бронезилети своїм синам в армію, а волонтери по всьому світу не закуповували обладнання... Але що поробиш, якщо армію в нас розікрали. Зате нинішня армія формується — вся народна, від екіпірування аж до лікування поранених. І люди стараються, їздять, збирають, привозять, лікують, годують... стоять цілими днями із тими скриньками для пожертв, що нібито неважко фізично, зате насправді дуже втомливо, бо нічого не робиш «всерйоз». Хто пробував, той знає.

У цього явища — як і геть в усього на нашому світі — є своя тінь. Її треба навчитися розпізнавати і відповідно ставитися. Тому що за нинішньої скаженої ситуації насправді НІКУДИ не поділися ті, хто стоїть, сидить і ходить по вагонах, то на лікування дитини-інваліда, то на «погорільців», то на «жертв карпатської повені» і т.д.. А сьогодні в них сучасна фішка: збір пожертв для лікування поранених.

Коли у новинах пішло багато проблемних слів про становище 72-ї Дніпропетровської окремої повітрянодесантної бригади, а при вході до місцевого «Сільпо» з'явилися хлопчики зі скринькою, я на них подивилася з повагою: ось, мовляв, люди добре діло роблять. Потім справи розгорталися, події на фронті йшли далі, а збирачі для 72-ї не полишали «Сільпо», а потім ще «Фуршет». Хлопців-підлітків змінили дамочки потерто-алкогольного вигляду з інтонаціями «подайте-не-минайте». Що викликало «легкий бриз» у моїх загальмованих життям мізках. І зрештою, замість того щоби йти додому з покупками в руках, я стала роздивитися детально, хто це і що це.

За результатами прискіпливого огляду написала парочку листів. Після яких дістала пряме й безпосереднє підтвердження: 72 бригада навіть не чула про цих «помічників». А куди дівається зібране ними? — Сказати важко, бо пластикова коробка, яку вони тримають, заклеєна простим малярним скетчем, на якому печатка стоїть зверху, і скоч легко знімається та повертається на своє місце «без порушення печаті».

Далі були невеселі пригоди, бо адміністрація супермаркетів не може (ні фізично, ні юридично) прогнати шахраїв, які стоять на сходах магазинів — це вже не територія їхньої відповідальності; щодо законності діянь «благодійників» можна просити перевірки у фіскальної служби, а вона здійснюється... раз на рік. Міліція не має підстав для втручання, діяльність «благодійників» має для неї